

Dirigent, contra-
bassist en *Maestro*-
jurylid Dominic
Seldis (48) woont
ruim tien jaar in
Nederland. Tijd voor
een terugblik op zijn
carrière hier. En een
gesprek over zijn
jeugd, de liefde, zijn
dochter en de
Nederlandse
cultuur.

Tekst: Dorine van der Wind.

‘Nederland heeft me
een geweldig

Dominic Seldis

leven gegeven’

TP

Een interviewafspraken maken ging nog nooit zo makkelijk. Dominic heeft een compleet lege agenda. We spreken door de coronacrisis online af via Zoom. Hij zit ontspannen in zijn studio, omgeven door prijzen, posters en muziekinstrumenten. Allemaal herinneringen aan zijn muzikale carrière bij het Concertgebouworkest en tv-programma *Maestro*. Hij geniet zichtbaar van de showbizzkant van zijn vak en laat trots een poster zien met in grote letters zijn naam erop: “Ik vind het nog steeds supercool om mijn naam zo groot te zien. Hilarisch! Als contrabassist uit Engeland had ik dit nooit verwacht.”

Hoe is het om van de ene op de andere dag een lege agenda te hebben? Mis je het optreden?

“Ik vind het vreselijk om niet samen met anderen muziek te kunnen maken. Ik kan alleen in mijn studio muziek maken, maar optreden is een teamsport. Ik was altijd

‘Het was nog een hele toer om mijn **aanzoek geheim te houden**. Floor kent mijn hele agenda’

omringd door briljante mensen in het orkest, dat mis ik. Bovendien: niemand wil heel lang naar alleen een contrabas luisteren, haha. Mijn werk vind ik zo leuk, het voelt leeg om niet te kunnen werken. Heel confronterend dat het zo belangrijk is in mijn leven. Aan de andere kant is dit een goede periode voor zelfreflectie.”

Wat heb je over jezelf geleerd de afgelopen periode?

“Ten eerste dat de wereld gewoon blijft draaien als ik niet werk. Ik zeg dat met een grote lach. Het is een heel verfrissende constatering voor mijn ego. Ik ben heel dankbaar voor mijn gezondheid en mijn familie. Ik voel me schuldig dat ik me zo slecht voel omdat ik niet kan spelen, want ik sta er veel beter voor dan andere mensen. Maar toen alles stopte, zat ik voor mijn gevoel op het hoogtepunt van mijn carrière, met mijn eigen theatershow waar alles samenkwam. Ik werkte met de beste mensen en ik zag dat het publiek genoot van onze muziek. Als muzikant kun je je niets beters wensen.”

Het is ook een tijd om terug te kijken op de afgelopen tien jaar in Nederland. Hoe begon dit avontuur voor jou?

“Ik kwam hier puur met als focus het Concertgebouworkest, was niet van plan iets in de media te doen. Ik kwam van een orkest waar niemand van had gehoord naar dit wereldberoemde orkest waar ik de aanvoerder werd van de basspelers. Dat is letterlijk van de bodem van de berg in een keer naar de top. Wat er verder gebeurde, mijn media-optredens, dat is allemaal bonus. Dat *Maestro* ook in Nederland op mijn pad kwam, daar had ik niet van durven dromen. In Engeland stopte het programma, waar ik ook in de jury zat, na twee seizoenen. Per toeval kwamen ze bij mij terecht en ik heb direct ‘ja’ gezegd. Wat had ik te verliezen? Niemand kende me hier. Nederland heeft me

OVER DOMINIC

Dominic Seldis werd op 22 juni 1971 geboren in Suffolk, Engeland. Vanaf zijn vierde speelde hij viool, op zijn veertiende stapte hij over naar de contrabas, terwijl hij naar een kostschool in Manchester ging. Hij vervolgde zijn opleiding in Londen. Hij werkte vervolgens voor de BBC en werd bekend dankzij het spelen van het intro van de James Bondfilm *Golden Eye*. In 2008 kwam hij naar Amsterdam als aanvoerder van de contrabassen van het Concertgebouworkest. Hetzelfde jaar werd hij gevraagd als jurylid van *Maestro*. Hij woont samen in Weesp met verloofde Floor en heeft drie volwassen dochters.

‘Dat de wereld gewoon **blijft draaien als ik niet werk**, is een heel verfrissende constatering voor mijn ego’

een geweldig leven gegeven. Daar ben ik zo dankbaar voor en daarom werk ik zo hard om dat te tonen. Ik wil andere mensen ook vreugde brengen.”

Wat maakt het leven in Nederland zo mooi?

“Ik kan eigenlijk geen nadeel verzinnen van leven in Nederland. Mijn professionele leven is zo veel groter gegroeid dan ik ooit had durven dromen. Het is heel geleidelijk gegaan, ik was niet ‘Insta-famous’. Ik weeg iets te veel, ben al iets ouder, ik ben geen adonis. Ik kan daar nu veel beter mee omgaan dan toen ik jong was. Ik leid een heel Nederlands leven in een oud pakhuis in Weesp, met een bootje voor de deur. Ik spreek ook de taal, alleen niet op tv, want dan kan ik geen snelle grapjes maken. Het enige waar ik een probleem mee heb in dit land zijn de ‘tikkies’. Ik hoorde dat er in één maand meer dan twintigduizend tikkies zijn verstuurd voor een bedrag onder de twee euro. Daar kan ik met mijn hoofd niet bij, dat zegt heel veel over de zuinige Nederlanders. Ik betaal met liefde iemands kop koffie of diner... Maar het grootste pluspunt aan Nederland is wel dat mijn verloofde Floor hier woont.”

Ik zag een filmpje waarin je haar ten huwelijk vraagt. Vertel.

“Het was nog een hele toer om het aanzoek geheim te houden. Floor is zo betrokken bij ▶

en begaan met mijn werk, ze kent mijn hele agenda. Ze werkt zelf voor Het Concertgebouw. Onder het mom van repeteren voor mijn theatershow heb ik alles geregeld, zoals langsgaan bij haar ouders om toestemming te vragen en stiekem een ring kopen. Dat is niet geheel ongezien gegaan. Via, via hoorde een goede vriend van Floor dat ik uit een juwelierszaak kwam met een klein doosje. Het was dus nog bijna misgegaan met de verrassing. Ik heb haar gevraagd op de afterparty van de première van mijn theatershow. Zij was zó druk bezig met de organisatie van de première zelf, dat ze dit niet zag aankomen. Het was heel bijzonder omdat onze goede vrienden en familie erbij waren. De trouwplannen staan nu even in de ijskast, maar het liefst trouwen we wel dit jaar. Ik heb een Nederlands paspoort nodig door Brexit... Geintje!”

Mis je je familie in Engeland niet?

“Ja, natuurlijk. Zeker nu ik niet zomaar even naar mijn moeder toe kan voor een kopje thee en een omhelzing. Of naar mijn oudste dochter (24) die in Londen woont en werkt. Maar verhuizen maakt je een ander mens, ik ben er sterker en onafhankelijker door geworden. Gelukkig wonen mijn andere

‘Het enige waar ik een probleem mee heb in dit land zijn de ‘tikkies’. *Ik betaal met liefde iemands kop koffie of diner’*

dochter van 22 en 20 in Nederland. Ze hebben op de internationale school gezeten en hebben vrienden over de hele wereld. Dat geeft ze een heel mooie kijk op de wereld; ze hebben vrienden met alle kleuren van de regenboog en zijn daarom ‘kleurenblind’.”

Heel anders dan jouw eigen jeugd.

“Ik zat op een witte kostschool waar kinderen met talent voor muziek naartoe konden. Mijn vader was ondernemer, de ene keer succesvoller dan de andere. Hij eindigde in de bingo-business. Mijn moeder heeft ook altijd hard gewerkt als salesmedewerker voor een verzekeringsmaatschappij. Er waren veel financiële ups en downs door mijn vaders werk en zij paste zich telkens aan. De ene keer moest ze zelf kleren voor ons maken, de andere keer vlogen we businessclass.”

Kom je uit een muzikaal gezin?

“Nee, maar we gingen wel altijd als gezin naar concerten. Van Simon & Garfunkel en Stevie Wonder tot opera en de London Symphony Orchestra. Op de terugweg in de auto bespraken we dan het concert: was het ons geld waard en zouden we weer gaan? Mijn ouders hadden er een hekel aan als we na afloop zeiden: ‘Volgens mij had de artiest

een slechte dag.’ Daar betaalden we niet voor! Deze ervaringen drijven mij; ik ben me er heel erg bewust van hoeveel het kost om naar een concert te gaan. Het moet het geld waard zijn. En: zorg dat je lacht als je optreedt. Nou kost mij dat geen moeite, ik ben heel positief en heb altijd een goede dag. Ook heb ik van mijn vader geleerd om een niche te zoeken in je werk. Hij zei altijd: ‘Het maakt niet uit waar je goed in wordt, maar zorg dat je de beste wordt in wat je doet.’ Mijn niche is de bas spelen en enthousiast over muziek praten.”

Heb je van je ouders ook je brede muzieksmaak meegekregen?

“Jazeker, wij leerden dat een lied van Stevie Wonder net zo veel waard is als een symfonie van Mahler. Goede muziek is goede muziek, zo simpel is het. Een lied als *You are the sunshine of my life* heeft ook eeuwigheids-waarde, net als Mahler. Ik zie het verschil niet tussen deze twee geniën. Mensen zeggen vaak dat klassiek ‘hoge’ kunst is, ik maak dat onderscheid niet.”

Wat zijn je plannen voor de toekomst?

“Als je je publiek respecteert en geeft wat ze willen horen, dan kun je in Nederland een lange carrière hebben. Ik ga met mijn theatershow weer optreden en het jaar erop komt er een nóg grotere en betere show. Dit smaakt naar meer. Het is zo bijzonder om oog in oog te staan met je publiek. Het voelt heel naakt als je zo dicht op ze staat. Maar als je ziet dat je ze raakt met je muziek, dan ben je in de hemel. Het is een voorrecht om het land door te mogen reizen. Na afloop vraag ik altijd een paar mensen uit het publiek wat de muziek met ze doet. Zo sprak ik een man die na een herseninfarct niet meer kon lopen, spreken of zijn emoties onder controle houden. Door een eerder optreden van mij was hij contrabas gaan spelen. Het maken van muziek heeft enorm geholpen bij zijn herstel. Toen ik hem ontmoette, kon hij lopen, praten en hij huilde niet. Drie dingen die hij een jaar eerder niet kon. En dat soort verhalen zijn er meer. Ik kom geregeld in tranen thuis bij Floor om wat ik allemaal heb gehoord. Ik ben dankbaar voor alles wat ik de afgelopen tien jaar hier heb kunnen doen en hoop in de toekomst nog veel meer positiviteit te kunnen verspreiden.” ■

DOMINICS FAVORIETEN

Plaats “Mijn geboorteplaats Bury St. Edmunds is mijn favoriete plek. Het landschap lijkt erg op het Nederlandse landschap. Dat verklaart misschien waarom ik zo veel van deze plaats houd.”

Film “ET was de eerste film die ik me herinner waarbij ik echt moest huilen. Na het zien van deze film hield ik voorgoed van de muziek van John Williams.”

Muziek “Shostakovich

10 is de eerste symfonie die ik speelde, maar Stevie Wonder is mijn favoriet aller tijden.”

Eten “Wat kun je niet lekker vinden aan Thais eten? Ik zou het zo elke dag kunnen eten.”

Hobby “Mijn boot is mijn grote trots en vissen is een goede manier om mijn hoofd leeg te maken. Ik ben er niet goed in, daarom heet het denk ik vissen en niet vangen.”

